

До Апеляційного суду м. Києва

Апелянт (позивач):
Устінов Євген Аркадійович (ідентифікаційний номер XXXXXXXXXX),

Відповідач-1: Відокремлений структурний підрозділ
«Батиївський» Комунального підприємства «Дирекція з управління та
обслуговування житлового фонду» (код ЄДРПОУ 35848119),
вул. І. Клименка, 20/6, м. Київ, 03110,
засіб зв'язку –тел. 2751062,

Відповідач-2: Комунальне підприємство «Дирекція з управління та
обслуговування житлового фонду» (код ЄДРПОУ 35756919),
вул. Соціалістична, 6, м. Київ, 03186,
засіб зв'язку –тел. 2494696,

Відповідач-3: Комунальне підприємство «Батиївське» (код ЄДРПОУ 35756966),
вул. Солом'янська, 33, м. Київ, 03110,
засіб зв'язку –тел. 2755240,

Відповідач-4: Комунальне підприємство «Головний
інформаційно - обчислювальний центр» (код ЄДРПОУ 04013755),
вул. Космічна, 12-а, м. Київ, 02192,
засіб зв'язку –тел. 2388005,

на ухвалу Солом'янського райсуду м. Києва № 2-6033/11
від 22 вересня 2011 р. (суддя Лазаренко В. В.)

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА.

Оскаржуваною ухвалою мій позов визнано неподаним, а позовну заяву разом з усіма додатками мені повернуто 11.10.2011 р., **що підтверджується моєю розпискою**, що міститься у матеріалах справи. При проголошенні ухвали (якщо таке відбулося) я присутнім не був, а тому строк на її оскарження відраховується згідно положень ст. ст. 69, 294 ЦПК України з наступного дня після її отримання і фактичного виникнення можливості її оскаржити, а саме – з 12.10.2010 р. Відповідно до ч. 3 ст. 70 ЦПК, якщо закінчення строку припадає на вихідний, святковий чи інший неробочий день, останнім днем строку є перший після нього робочий день. Отже процесуальний строк на оскарження закінчується в понеділок, 17.10.2011 р., як перший робочий день після неділі 16.10.2011 р., на яку припало закінчення строку.

Мотивується оскаржувана ухвала не усуненням недоліків, які нібито у собі містить позов, про що було вказано передуючою цьому ухвалою від 30.08.2011 р. про його залишення без руху.

До таких «недоліків» судом першої інстанції зокрема віднесена «неконкретна і жодним чином не обґрунтована» вимога визнати недійсним правочину з перерахування коштів за житлово-комунальні послуги на розподільчий рахунок відповідача-4 № 2603000018106 у банку «Хрещатик». Дії з такого перерахування на думку суду не є правочином і далі, за текстом оскаржуваної ухвали, суд роз'яснює положення цивільного законодавства, після чого приходить до висновку про відсутність наведення у позові

підстави для визнання правочину недійсним, а відтак і нібито відсутність у цій частині правового обґрунтування позовних вимог.

Проте, ст. 119 ЦПК, вимогам якої нібито не відповідає мій позов, вимагається викласти обставини, якими позивач обґрунтовує свої вимоги (обставини перерахування на розподільчий рахунок № 2603000018106 мною зазначені); зазначення доказів, що підтверджують кожну обставину, наявність підстав для звільнення від доказування; перелік документів, що додаються до заяви (копії квитанцій про сплату житлово-комунальних послуг через р/рахунок 2603000018106 відповідача-4 у банку «Хрещатик» на загальну суму 4051,90 грн. були мною надані п. 3 клопотання про долучення доказів від **22.08.2011 р.**; в якості підстав звільнення від доказування мною п. 5 надано довідку про відсутність боргу відповідача-1 від 01.10.2008 р., а також п. п. 14-16 цього ж клопотання були надані судові рішення по справам № 2-91-1/06, № 2-563-1/07, № 2а-1405/06, якими встановлені певні обставини щодо відповідача-4 і «виконавців послуг», нібито яким відбувається перерахування коштів далі, після їх так званого «розщеплення»).

Крім того, «правове обґрунтування» у цій частині насправді міститься у позові на стор. 3-4, де вказано, що ч. 6 ст. 19 Закону № 1023-XII «Про захист прав споживачів» правочини, здійснені з використанням нечесної підприємницької практики, є недійсними. Положеннями п. 7 ст. 1 Закону України № 1023-XII «Про захист прав споживачів» передбачено, що вчинення усного правочину оформляється квитанцією, товарним чи касовим чеком, квитком, талоном або іншими документами (далі - розрахунковий документ). Саме такими правочинами за відсутності договорів, що мають відповідати Типовим, здійснювалася оплата за житлово-комунальні послуги з мого боку. Також позов обґрунтовано положеннями ст. ст. 215, 227 ЦК (відсутність необхідного обсягу цивільної дієздатності у відповідача-1, який вимагає від мене сплати неіснуючого «боргу» за житлово-комунальні послуги (у тому числі тих, «виконавцями» по яким є ПАТ «Київенерго», ПАТ «Київводоканал» і відповідач-3), причому на користь відповідача-4, котрий у свою чергу здійснює фінансове посередництво і надання фінансових послуг без ліцензії, за фактом чого порушено кримінальну справу № 04-27569).

Такої вимоги, як викладення «правового обґрунтування» у ст. 119 ЦПК не міститься, отже відсутність цього чинника взагалі не може вважатися «недоліком» позову, а відтак і вимоги його усунути з боку суду є абсолютно безпідставними.

Наступним «недоліком» суд вважає, що оскільки ВСП «Батіївський» не є юридичною особою, тому він не може бути стороною у справі.

Проте, у ст. 119 ЦПК ніде не вказується, що відповідачем має обов'язково бути саме юридична особа. Як споживач я не обізнаний – є відповідач-1 юридичною особою чи ні. Мною відповідно до п. 2 ч. 2 ст. 119 ЦПК зазначено найменування особи, від імені якої (разом з відповідачем-4) щомісяця надходять рахунки на сплату житлово-комунальних послуг із вказівкою про «борг», відсутність якого і було приводом для звернення до суду. Саме відповідач-1 разом з відповідачем-4 виставляють мені свої рахунки (в яких вказана назва відповідача-1, а р/рахунок – відповідача-4) і саме відповідач-1 надсилає мені «рахунки-попередження», а тому я вважаю його однією з осіб, що порушує мої права споживача. Залучення іншої особи, як співвідповідача передбачено ч. 1 ст. 33 ЦПК, отже саме суд має з'ясувати – хто і на якій правовій підставі має насправді право виставляти мені рахунки, а також робити перерахунки за житлово-комунальні послуги (що також є вимогою позову). Усі відповідачі, що зазначені в позові свідомо вводять мене в оману і вчинюють нечесну підприємницьку практику, а тому я не можу розібратися: кому, за що і в якому розмірі сплачувати кошти. Вважаю, що відповідачі навмисно створили таку заплутану систему, щоб не відповідати за власну бездіяльність і неякісне надання житлово-комунальних послуг (або ж взагалі їх ненадання), а я при цьому не міг визначити особу, котра за це має відповідати в судовому порядку.

Безпідставним є твердження суду, що «недоліком» позову є формулювання вимоги спонукати відповідачів до вчинення певних дій. Ст. 119 ЦПК не передбачено

формулювати позовні вимоги виключно у спосіб, визначений ст. 11 ЦК. Вважаю це втручанням суду у зміст заявлених мною вимог і порушенням диспозитивності цивільного судочинства (ст. 11 ЦПК). В розумінні положень Закону України № 236/96-ВР «Про захист від недобросовісної конкуренції» і ст. ст. 19, 20 ЦК обраний мною спосіб захисту є адекватним змісту порушеного права. Крім того, ст. 11 ЦК має назву «Підстави виникнення цивільних прав та обов'язків», а способи захисту цивільних прав насправді визначені ст. 16 ЦК; при цьому вони не є вичерпними, на що вказується останнім абзацом ч. 2 цієї статті.

Безпідставним також є твердження суду про відсутність обґрунтування вимоги стягнення моральної шкоди і її розміру.

У виключному переліку вимог до позовної заяви, встановленому ст. ст. 118, 119 ЦПК України, який розширеному тлумаченню не підлягає, відсутні такі чинники, як необхідність зазначення міркування щодо розміру позовної вимоги (ціна позову мною вказана), чи розрахунку позовної вимоги (у даному випадку про стягнення моральної шкоди).

Згідно із пунктом 152 Науково-методичних рекомендацій з питань підготовки та призначення судових експертиз, затверджених Наказом Міністерства юстиції України від № 53/5 від 08.10.1998 р., при проведенні судових психологічних експертиз використовуються загальновідомі в науковій практиці психологічні методики та їх авторські модифікації, що пройшли апробацію та рекомендовані до впровадження в експертну практику і застосовуються з урахуванням специфіки судових експертних досліджень і конкретних питань, поставлених перед психологічною експертизою. На сьогодні не існує однозначно встановлених методик щодо визначення можливого грошового відшкодування моральної шкоди у разі її наявності та спостерігається достатня кількість авторських підходів для розгляду цього питання. Судова психологічна експертиза не акцентує уваги на вирішенні питання про визначення розміру грошового еквіваленту заподіяної моральної шкоди. Висновок експерта у цій частині є ймовірним, тобто має розглядатися як науково-практична рекомендація. Доказування не може ґрунтуватися на припущеннях (ч. 4 ст. 60 ЦПК України). Згідно із пунктом 9 ППВСУ № 5 від 25 травня 2001 р. «Про внесення змін та доповнень до постанови Пленуму Верховного Суду України від 31 березня 1995 р. N 4 «Про судову практику в справах про відшкодування моральної (немайнової) шкоди» остаточне рішення щодо розміру відшкодування моральної (немайнової) шкоди приймає суд. Суд визначає розмір відшкодування моральної шкоди залежно від характеру та обсягу страждань (фізичних, душевних, психічних тощо), яких зазнав позивач, характеру немайнових втрат (їх тривалості, можливості відновлення тощо) та з урахуванням інших обставин справи. Якщо суду недостатньо обґрунтування цієї вимоги, викладеному на стор. 10-11 мого позову, чи буде недостатньо пояснень та інших доказів, які я маю процесуальне право надати в ході судового розгляду, суд не позбавлений можливості залишити цю позовну вимоги без задоволення. Вважаю, що при прийнятті позову суд не може давати оцінку таким обставинам. Визначення дольової чи солідарної відповідальності взагалі не передбачено ст. 119 ЦПК, а докази на підтвердження завдання моральної шкоди я подавав окремими клопотаннями про їх долучення і витребування. Правовою підставою для стягнення моральної шкоди є положення ч. 2 ст. 227 ЦК, про що ясно і чітко зазначено у позові (на стор. 10-11).

Отже, не відповідають дійсності висновки суду про неконкретність і необґрунтованість вимоги стягнення моральної шкоди, а також нібито відсутність доказів на підтвердження її завдання, оскільки п. 11 клопотання про долучення доказів від **22.08.2011 р.** мною було надано лист Держфінпослуг від 14.02.2011 р. (щодо порушення з боку відповідача-4 режиму використання розподільного рахунку, здійснення платежів і фінансового посередництва без ліцензії), який за наявності сплачених мною на його користь рахунків, виставлених оманним шляхом відповідачем-1 є підставою для застосування наслідків ст. 227 ЦК. Крім того, за фактом здійснення господарської діяльності без ліцензії проти відповідача-2 порушено кримінальну справу № 04-27569.

У позові мною зазначено його ціну 7227,26 грн. (яка дорівнює «боргу» станом на травень 2011 р., в частині якого я прошу вчинити перерахунок внаслідок його відсутності), а також додано детальний розрахунок на підтвердження відсутності «боргу» по особовому рахунку **XXXXXX**. Отже, абсолютно безпідставним є твердження суду про те, що мною не зазначено ціни позову та доказів на її підтвердження.

Безпідставним є вимога суду виправити «недолік» шляхом додаткової сплати держмита понад 8,50 грн., сплачених мною за вимогу стягнення моральної (немайнової) шкоди, яка належним чином була обґрунтована положеннями ст. 227 ЦК. При цьому, в порушення ч. 2 ст. 80 ЦПК суд нічого не вказує про суму, яку мені нібито необхідно доплатити.

Відповідно до ч. 3 ст. 22 Закону України № 1023-XII «Про захист прав споживачів» споживачі звільняються від сплати державного мита за позовами, що пов'язані з порушенням їх прав. Декретом Кабінету міністрів України № 7-93 «Про державне мито» зазначено, що від сплати держмита звільняються споживачі - за позовами, що пов'язані з порушенням їх прав; { Пункт 10 статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законом N 107/94-ВР від 15.07.94 }

Мною ставиться вимога повернення безпідставно нарахованої і стягнутої грошової суми у розмірі 26,20 грн. з відповідача-4 у правовідносинах нарахування мені, як споживачу житлово-комунальних послуг неналежною особою, причому з прихованими відсотками (що є нечесною підприємницькою практикою особи, що до того ж здійснює її без ліцензії), а позов у цій частині ясно і чітко обґрунтований положеннями Закону України № 1023-XII. Перерахунку підлягає також сума нібито «боргу», яка нараховувалася у правовідносинах мене, як споживача послуг і осіб, які їх частково надавали чи не надавали взагалі. Отже, держмито у позовах, пов'язаних з порушенням моїх прав, як споживача житлово-комунальних послуг не сплачується взагалі, а за вимоги немайнового характеру держмито було сплачено в належному розмірі.

Відповідно до ст. 19 Конституції правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством.

Мій позов повністю відповідає вимогам ст. ст. 119, 120 ЦПК; твердження ухвали суду від 30.08.2011 р. є безпідставними, а відтак безпідставними є і посилання на цю ухвалу оскаржуваною ухвалою від 22.09.2011 р.

Провадження у справі не відкрито, що виключає сплату мною витрат на інформаційно-технічне забезпечення розгляду неіснуючої справи.

На підставі викладеного, ст. ст. 13, 292, 293, 311 ЦПК України,

ПРОШУ:

оскаржувану ухвалу Солом'янського райсуду м. Києва від 22 вересня 2011 р. скасувати, як таку що перешкоджає провадженню у цивільній справі № 2-6033/11 і направити справу для продовження розгляду до суду першої інстанції.

Додатки: копії апеляційної скарги (4 прим. для сторін); клопотання і **витрати на ІТЗ** (для суду).

15 жовтня 2011 р.

/Апелянт Устінов Є. А./